

Tavzif nedir?

Tavzif (توظيف) vazifelendirmek, memur etmek, bir işe tayin etmek ve görev yüklemek demektir.

İspat-ı Vücut: Bir yerde bir “görev” ve “memuriyet” varsa, mutlaka o görevi veren bir “**Makam-ı İdare**” vardır. Milyarlarca varlığın birbirinin görevini aksatmadan, bir ordu nizamıyla çalışması, o ordunun bir **Sultanı** olduğunu güneş gibi gösterir.

Vahdet: Kâinatın bir ucundaki güneşin tavzifi (ışık ve ısı vermek) ile diğer ucundaki bir lambanın tavzifi aynı amaca hizmet eder. Bütün vazifelilerin birbirine yardım etmesi ve tek bir neticeye (hayatın devamına) çalışmaları, onları tavzif eden elin **Tek** olduğunu ispat eder.

Misaller:

1- Kalbin Görevi (Tavzifi):

Kalbe şu görev verilmiştir: “Durma, kan pompala, ömrün boyunca çalış.” Kalp, bu görevi hiç aksatmadan yapar.

Vücuttaki her kas yorulur ve dinlenmeye ihtiyaç duyar, ancak kalp kası (miyokard) ömür boyu durmaksızın çalışmakla tavzif edilmiştir. Bebek daha anne karnındayken bu vazife ona tebliğ edilir ve son nefese kadar saniyede bir kez bile izne ayrılmaz.

Şuursuz bir et parçası, “Eğer ben durursam bütün sistem çöker” sorumluluğunu kendi başına yüklenemez. Ona bu ağır ve hayati vazifeyi yükleyen, hayatı yaratan ve devam ettiren bir **Hayy-ı Kayyûm**’dur.

“Şuursuz bir et parçasının, bir ömür boyu hiç şaşırmadan ve yorulmadan hayat suyunu (kanı) her bir hücreye ulaştırması; o kalbe bu kutsal vazifeyi (tavzif) veren ve bütün kâinatı bir saat gibi kuran bir Müdebbir-i Hakîm’in varlığını, atan her nabızla ilan eder.”

2- Akciğerlerin Görevi:

Akciğerlere şu görev verilmiştir: “Nefes al, oksijeni kana ver, karbondioksiti dışarı at.” Akciğerler, bu görevi ömür boyu sürdürür.

Akciğerin içindeki milyonlarca küçük kesecik (alveol), bir kimya laboratuvarı gibi çalışmakla tavzif edilmiştir.

Havadaki trilyonlarca molekül arasından sadece vücuda lazım olan **oksijeni** seçip kana verir; kandaki zehirli **karbondioksiti** ise geri alıp dışarı fırlatır.

Şuursuz bir et parçası, oksijenin hayat verdiğini, karbondioksitin ise öldürdüğünü nereden

biliyor? Bu “akıllı seçim”, hem havayı hem kanı aynı anda tanıyan bir **Müdebbir**’in tanzifidir.

3- Bitkilerin Görevi:

Bir ağaca şu görev verilmiştir: “Kökünle suyu topraktan al, yaprağınla güneşten enerji al, meyve üret, havayı temizle.” Ağaç, bu görevi sessizce yapar.

Ağaç, yerçekimine zıt olarak suyu metrelerce yukarı taşımakla ve güneş ışığını (fotonu) şekere dönüştürmekle (fotosentez) tanzif edilmiştir.

Akılsız bir odun parçası, toprağın içindeki elementleri tanıyıp onları vitamin ve kalsiyum paketlerine (meyvelere) dönüştürecek bir laboratuvar dehasına sahip değildir.

Çamurlu bir suyun, elmanın içindeki o harika tat ve kokuya dönüşmesi; toprağı, suyu, güneşi ve insanın midasını aynı anda tanıyan bir **Rezzak-ı Kerîm**’in o ağacı memur ettiğini gösterir.

Ağaçlar sadece besin üretmez, aynı zamanda yeryüzünün nefesini temizlemekle de tanzif edilmiştir.

İnsanın ve hayvanın dışarı attığı “kirli” havayı (CO2) yutar, yerine “hayat” (O2) verir. Bu külli temizlik (tanzif) ve üretim (tavzif) dengesi, kâinatın sahipsiz bir orman değil, her an idare edilen bir **saray** olduğunu ilan eder.

4- Arının Görevi:

Arıya şu görev verilmiştir: “Çiçekten nektar topla, bal yap, kovanını koru, çiçekleri tozlaştır.” Arı, bu görevi şuursuzca ama kusursuzca yapar.

Arının bu çok yönlü vazifesini milimetrik bir hatasızlıkla yürütmesi, tesadüfün ve kör kuvvetin asla açıklayamayacağı bir **sevk-i ilahi** mucizesidir.

Arı, kovanında altıgen petekler inşa etmekle ve binlerce çiçekten topladığı nektarı midesinde kimyasal bir dönüşümle “bal” haline getirmekle tanzif edilmiştir. Altıgen, en az malzemeyle en çok depolama sağlayan mühendislik harikasıdır. Arı, bu geometri eğitimini nereden almıştır?

Şuursuz bir böceğin, çiçekteki gizli şifreyi çözüp ondan bambaşka bir gıda üretmesi; arıyı ve çiçeği aynı anda yaratan ve arıya bu “vahiy” gibi ilhamı veren bir **Hâkim-i Mutlak**’ın varlığını ilan eder.

Arının en büyük vazifesi, aslında biz görmesek de “tozlaştırma”dır. Çiçekten nektar alırken farkında olmadan polenleri diğer çiçeklere taşır. Bu görev olmasaydı, bitkilerin çoğu üreyemez ve hayat zinciri kopardı.

Arıyı kendi rızkının peşinden koştururken, aslında bütün dünyanın rızkını (bitkileri) kurtaracak bir vazifeye tanzif eden, muazzam bir **Müdebbir** vardır.

Çiçeğin rengi ve kokusu, arıyı davet etmek için; arının vücut yapısı ise polenleri tutmak için tanzim edilmiştir. Birbirinden çok farklı iki varlığın (arı ve çiçek) bir yapbozun parçaları gibi birbirini tamamlayacak şekilde tavzif edilmesi; her ikisinin de aynı **Sâni** (Sanatkâr) tarafından programlandığını ispat eder.

“Şuursuz bir böceğin, bir geometri dâhisi gibi yuva kurup bir eczacı maharetiyle şifa (bal) üretmesi; o arıyı binlerce çiçeğe memur eden (tavzif) ve kâinatın hayat dengesini o küçük kanatlara yükleyen bir Müdebbir-i Hakîm’in varlığını, balın tadı ve çiçeğin rengi kadar bedihi bir surette ilan eder.”

5- Güneşin Görevi:

Güneşe şu görev verilmiştir: “Işık ve ısı yay, dünyanın etrafında döndüğünü zannettir, mevsimleri oluştur.” Güneş, bu görevi milyarlarca yıldır aynı disiplinle yapar.

Güneş, her saniye milyonlarca ton maddeyi enerjiye dönüştürerek yeryüzündeki hayatın devamını sağlamakla tavzif edilmiştir.

O, sadece yanmıyor; ışığıyla gözleri, ısıyla yeryüzü sofrasındaki meyveleri (elmaları, üzümleri) pişirmekle görevli bir aşçı gibi çalışıyor.

Şuursuz bir gaz ve ateş kütlesi, “Yeryüzündeki canlılar üşümesin, gözleri karanlıkta kalmasin” diyecek bir şefkate ve akla sahip değildir. Onu o mesafede tutup dünyayı yakmadan ısıttıran, her şeyi kuşatan bir **Müdebbir**’in tavzifidir.

6- Beyaz Kan Hücrelerinin Görevi:

Beyaz kan hücrelerine şu görev verilmiştir: “Vücuda giren mikropları avla, yut, yok et.” Onlar da bu görevi hiç tereddüt etmeden yapar.

Beyaz kan hücreleri (Lökositler), vücudun kendi hücreleri ile dışarıdan giren yabancı mikropları (virüs, bakteri) birbirinden ayırt etmekle tavzif edilmiştir.

Milyarlarca hücre arasından düşmanı tanır, ona kilitlenir ve onu yok etmek için kimyasal silahlar üretir. Bazıları mikrobu yutarak (fagositoz), bazıları ise antikor üreterek savaşır.

Şuursuz bir hücre, mikrobun biyolojik yapısını, onun zehrini ve onu yok edecek karşı-silahın formülünü nereden biliyor? Bu “akıllı savaş”, hem vücudu hem mikrobu aynı anda tanıyan bir **Alîm-i Mutlak**’ın tavzifidir.

7- Trombositler: Vücut Sarayının Akıllı Tamir Ustaları

Trombositlere şu görev verilmiştir: “Damar nehrinde sürekli devriye gez; bir yerde delik veya çatlak görürsen, hemen oraya yapış ve diğer arkadaşlarını yardıma çağır.”

Akılsız bir hücre parçası, damarın neresinde bir hasar olduğunu ve hayat suyunun (kanın) dışarı sızdığını nereden biliyor?

Hasar bölgesindeki kimyasal sinyalleri birer telsiz mesajı gibi okuyup, saniyeler içinde oraya koşan bu şuarsuz zerrelere; damarı, kanı ve hayatın kıymetini tanıyan bir **Müdebbir**'in tavsifidir.

Trombositler sadece yamamazlar, aynı zamanda damarın içinde kanın akışını bozmayacak kadar "hassas bir pıhtı" oluşturmakla görevlidirler. Eğer kan her yerde pıhtılaşsa, damar tıkanır ve insan ölürdü. Ama trombositler sadece "delik olan yerde" pıhtılaşmakla tavsif edilmiştir.

8. Atmosferin "Kalkan" Vazifesi

Gökyüzündeki hava tabakasına şu görev verilmiştir: "Dünyayı bir anne şefkatiyle sar, güneşin zararlı ışınlarını süz, uzaydan gelen meteorları sürtünmeyle yakıp yok et."

Gaz molekülleri şuarsuzdur ama her biri bir "hava savunma sistemi" gibi çalışır.

Atmosferi bu koruma göreviyle tavsif eden, yeryüzündeki hayatın narinliğini bilen bir **Hâfız-ı Hakîm**'dir (Hikmetle koruyan).

9. Ay'ın "Zaman ve Deniz" Vazifesi

Ay'a şu görev verilmiştir: "Dünyanın kandili ol, takvimini tut ve çekim gücünle denizleri (gelgit) hareket ettirerek suların kokuşmasını engelle."

Ay, sadece geceyi süslemez; denizleri bir "havalandırma motoru" gibi çalkalamakla görevli bir memurdur.

Bir taşı gökyüzüne asıp ona okyanusları hareket ettirecek bir "kumanda" görevi vermek, ancak kâinatın tamamına hükmeden bir **Sultân**'ın işidir.

10. Bulutların "Nakliye ve Sulama" Vazifesi

Bulutlara şu görev verilmiştir: "*Denizlerden suyu buhar olarak al, tonlarca ağırlığına rağmen havada yüksel, rüzgâr atına bin ve suyu ihtiyaç duyulan çorak topraklara bir süzgeçten geçirir gibi (yağmur) taşı.*"

Şuarsuz su buharı, toprağın susadığını veya ekinlerin kurduğunu bilemez. Tonlarca suyu başımızın üstünde bir uçak gibi gezdiren ve onu rahmet olarak dağıtan, bulutları birer "sebilci" olarak istihdam eden bir **Rezzak-ı Kerîm**'dir.